

Marijana Rajn

**KAŽU DA
SMRT NE BOLI**

Opovo, 2012

Svi likovi mogu biti izmisljeni ili ne.

Hodam... ne okrećem se. Senke prošlosti prate me, izašle iz mojih košmarnih snova.

Hodam korakom teškim. Ne znam gde, odvešće me ovo veče snežno. Pahulje krupne pokrivaju mi trag stopala. Jedva nazirem ulične svetiljke. Prelepo veče.

Ponavljam po ko zna koji put: “Prelepo veče!”...

Ponavljam po ko zna koji put: “Ko sam ja?”.

Kome pripadam? Memljivoj sobi što plač upija? Večeri svake, gledam taj zid... više nema boju. Grebem noktima sloj po sloj kreča...

Od čega si? Ti, sa kojim pričam. Mirišiš na bedu. Senke promiču! Više se ne okrećem, ne mogu. Kapci mi olovni. Preteški.

Doći će on! San. Odvešće me u svetove zla, ponekad dobra. Videću predskazanja dana koja će doći.

Šta ako se ne vratim? Kažu da smrt ne boli. A ipak me plaši! Ako me san ne vrati u novo jutro, nikada više neću plakati.

Kraj kreveta starica stoji draga, i šalju mi toplog mleka pruža. Jedina se ona od rođenja mog, brine o meni. Znam da se ona ne plaši noći i jedina joj je želja da je san ne vrati.

Ustajem. “Dođi, pogledaj!”, čujem glas starice svoje. Rosa na listu! Kao suza da je moja. Hodam bosim stopalom, hoću da te osetim, živote nabujali. Da li je ovo tren života mog? Proleća će biti još, ali onog u meni samo jednom. Spremna sam, sudbino!

Sudbino? Reči moje preteške, izgovorene. Mnogo ih je izgovorilo... niko je nikada nije izbegao. A onda im se zagledam duboko u oči, i vidim kako im se polako gasi život.

“Šta je moja sudbina?”

“Nećeš imati sreće, dete, do kraja života! Ipak si ti siročče.” Pogleda uprtih u nebo, rekoše:

“Tu je već Bog sam dirno. Ako ti čovek naudi, teško njemu.”

Reči utehe? Iskup pred odlazak Bogu? Šta ih navodi da me osuđuju na nesreću večnu.

Sama sam i prija mi. Ponekad me zaboje kapi kiše, što slivaju se niz prozorska stakla, plačem! Kao da sam ničija, a najviše svačija, ja ne znam kako da postanem svoja. Noć. Okrećem se u krevetu na jastuku od perja. U posteljini od plavog damasta. Okrećem se ka zidu. Hej ti! Stari moj, sve si vlažniji sada kada si još stariji.

Predugo pada kiša... Prikrada se san polako. Pomalo se plašim košmara, da li je to realnost. Ponelo me to stvorenje kraj uzglavlja koje sanjam i grobove na groblju vidim.

Užasno iscrpljena dočekujem jutro. Boli me svaki deo tela, kao da vučem starost, vekovima... Odabrana. Gledam lica, zgužvana i žuta. Promiču nekud bez cilja. Ko je sahranio osmehe? Pohlepa je juče sahranila sreću. Ne smeta mi samoća, svi i jesmo sami. Često me boleo život, toliko snažno da sam klečala od bola.

Posrnula devojka, traži nečije oči. Ne to nije on. Znam. Tešiće me hladnim zagrljajem, lica okrenutog na stranu. Odgurnuće me lagano i pritom držati rukom za rame. Neće me pogledati. Blago će dodirnuti moj plavi uvojak kose i nestati u noći.

Odlazi i ti! Kao i svi gadovi do sada. I po ko zna koji put! Opraću tu gadost sa svog tela, užasan miris prevare. Šta sam to sebi uradila? Nisam dobra u proceni? Zašto su mi svi bivši otrovali srce? Ja sam ih pustila da ušetaju u moj svet. Postaću jednoga dana, imuna na prevaru sebe same.

Trajalo je to moje ratovanje sa sobom samom, dugo. Prolazili su muškarci, kao bezimeni kojoti. Bez imena, bez broja.

Čeka me noć! San... senka na zidu. Kapci od olova, sanjam... Mračna i hladna, kiša pada. Iz goba začuh glas:

“Samo polako pređi dasku, jer grob je otvoren.”

“Neću moći! Klizavo je.”

Kao da hodam kilometerima. Daska sve više propada u nabacanu zemlju sa obe strane groba. Ne! Neću izdržati. Propašću i umiraću, teska, vlazna zemlja će se obrušiti, i ja ću se ugušiti u grobnom blatu.

“Izdrži! Preživećeš!”, poznat mi je glas.

Budim se mokra od znoja naglo ustajem, srce mi udara snažno. Palim cigaretu. Ulazim u kuhinju ne paleći svetlo, hoću da razmišljam o njemu. O tom živom, tako jakom snu. Samo nikako ne shvatam poruku. Mučim se da dođem do odgovora. Koju to tajnu kriju grobovi?

Pijem kafu lagano. Šta se to dešava sa mnom? San je moj jedini lek. Počeo je da me napušta. Okrećem se ka zidu, moj nemi saputnik plača, moj verni sluga očaja. Nestala je senka sa zida. Hladan dodir nečije ruke na mom ramenu, htjedoh da vrisnem, ali bez glasa. Pitanje bez odgovora: a ko si ti? To nešto ležalo je tu kraj mene na tren. Ne moraš mi ništa reći. Znam da dolaziš iz neke druge dimenzije. I znam jedno! Ja sam pogrešna, ja nisam trebala biti odabrana. Spremna sam! Platiću nečije dugove zla, hajde krenimo u pakao. I svako novo jutro bilo mi je sve mučnije. Jedino me je to proleće u meni hrabrilo

da idem dalje. Sve mi je teže, ne znam ko sam? Kidam dušu, svakim danom sve jače, ali to nešto postalo je deo mene. Ja sam robinja zla. Samo sam čekala noć. Dani su trajali vekovima. Uvek je bilo tu. Tamno zeleno biće sa maskom prevare, koje samo želi da me zaštiti od ljudskog zla. Noći košmarne, žive slike predskazanja, unistiće mi život. Ali zašto, pitam ga! “Ja sam te odabrao.”

San... ovo je samo san. Ne može, koliko god, to da bude moć neljudskog, jer nije ni svesno šta čuči u čoveku. I dogodilo se. Užasno je upravljalo mojom psihom, dušom, telom.

Izbačena sam iz škole. Činilo mi se kao da je režiran svaki sekund. Profesorka prilazi stolu, maše mi preteći nekakvim papirom:

“Dođi! Potpiši isključenje iz škole.”

Smejala sam se. Koje olakšanje, moje scene za vreme časova bile su nepodnošljive za druge. Profesorki je toliko dugo trebalo da me isključi iz škole.

Poslednji put zalupih vrata te proklete učionice. Stojim u dvoristu, palim cigaretu okrenuta ka prozoru. Šta sad? Sedela sam na klupi do kraja časa, onda sam izašla kako ne bih videla lica svojih drugara. Kukavica, ali ne mogu da sedim u toj klupi, u toj učionici. Šta sad?

Flaše pića. Bio je decembar, nisam mogla da stojim. Umivao me nekakav tip na-

polju, nisam osećala ništa. Otkopčala sam kaput. Znam samo da mi je bilo užasno toplo i muka. Sve oko mene vrtelo se kao ringišpil.

Reče mi:

“Moraš da popiješ gorku kafu.”

Osećala sam njegove ruke na licu.

Pusti me, gade, ko si ti?! Ja samo hoću svoj krevet svoj zid.

Probudila sam se u nekoj nepoznatoj sobi na nečijim krevetu. Začuh opet glas onog stvorenja:

“Ostaćeš ti, jer želiš da postaneš svačija! Posrnula si, a to nisi smela.”

“Prekini! Ti si me uvukao u sve ovo.”

Ulazi u sobu onaj tip od sinoć:

“Kako si spavala?”

“Iskoristio si moje pijanstvo, ljigo!”

Oblačim se, i po ko zna koji put gadi mi se život. Sumorno vreme, ravnica, melanholija. Sivo, sve je tako sivo. Nemam snage da bilo šta pokrenem u sebi. Hodam korakom olovnim ka jednom cilju. Hoću svoj krevet, svoj zid.

U daljini svetla tačka. Suv sneg više ne osećam, samo želim da stignem do kraja ulice. To je ulična svetiljka. Okrenem se i pogledam mračnu ulicu i čujem lavež promrzlog psa.

Gde si ti? Jedini, ne vidim te, dođi!

Ne okrećem se, ne želim da vidim prizor te mrtve ulice, tih zamračenih prozora. I

“Ja još malo želim da budem sa njom...”

Ne, nisam se dugo zadržala, muči me kajanje, trčim bez daha iz straha, i ne pomišljajući gde je sada Oris. Samo jedno znam, gledaću te poslednje minute, da mi večno tvoj lik ostane, kao prikovana senka mog anđela što pratiće me svakog trena.

Još malo draga moja, odneće te nepoznati ljudi i prekriti vlažnom zemljom. I ne znam kako ću podneti taj tren, tada te više neću gledati kao sad beživotnu a prisutnu, jer još si tu! Izvini što suze pogled mi mute, i ne vidim te. A tako nas malo još trenutaka deli.

Izlazim, palim cigaretu, lice rukama prekrivam. Došao je trenutak, znam! Hajdemo samo polako, oh kako želim da je ovo samo san, zbogom, draga moja, ljubim joj ruke hladne i svele, čekaj me tamo, gde duša će ti biti. Neću dozvoliti, jer još čujem reči tvoje, da mi srce greh kupi, rekla si mi da te tada nikada više neću videti. A sad moje će ti suze voda biti! Moj bol hrana na grobu tvom... Oris! Zar ti lice moram samo u ponoć videti, znam da me čujes i znam da nećeš doći! A možda ni ja neću tebi svake noći. I dobro je, jer niko nije otkrio moju tajnu, i da je došao, ne ovako je... da, dobro je, samo boli me.

Otvaram vrata kuće tišine pune, još sve miriše na nju. Izvini stara, ja ću presvući posteljину, i sve će biti u redu kao da si tu.

Napraviću nešto za ručak samo za tebe i mene.

Tiho, neko pokuca na vrata.

“Napred!”, ja nikad ne zaključavam vrata, “O, bako, pa to ste vi!”

“Evo, donela sam ti toplu supu i kolač koji voliš. Jedi, biće ti bolje... da li se plašiš?”

“Ne, ja sam je beskrajno volela i samo jedno želim, da me duh njen nikada ne napusti. Samo želim da je tu noći svake da kraj mene bdi.”

“Doći ću sutra i želim ti da se naspavaš mirnim snom.”

“Da dobro sam, laku noć.”

Zid moj zid, sada smo sami ti i ja. Neću plakati noći ove, a otišla je tako tiho kao i što živela je. San odnosi me polako i ako me ne vrati, neću žaliti, jer odneo je i nju, moju staru. Neću se plašiti, Orise moram te videti... Neko je tu, neću se okrenuti.

“Odlazi iz mog života! Ti što na zlo mirišeš, utvaro, jebi se! Ja neću ubiti, jer obećala sam svojoj staroj, da nikada to zbog tebe neću...”

“Moraš! Ti si odabrana!”

“Neee! Prekini gade!”

Razbija mi svaki nerv, mokra od znoja, više ne vladam sobom, ovo je strašno, on upravlja mojom psihom.

Ko sam ja? Lice rukama kidam, znam šta je sledeće, prokleta da sam!

“Ubićeš...”

Neee. Nećeš mi obući ludačku košulju i neće me nekakvi ljudi u belom drogirati nekakvim injekcijama kako bih bila mirna, ti demonu izazivaš u meni agresivnost koju niko ne vidi! Zbog tebe me gade niko ne razume! Ona je luda! Ona je luda! Pa ko je normalan, pa ko sme da kaže za sebe da je normalan? Otvaram fijučku i besomučno tražim, znam da bila je tu. Gade demonski, ovo si namerno uradio.

Piće! Da, ovo nisi uspeo da mi uzmeš. Drhtavom rukom uzimam čašu, ne mogu da sipam, jebem ti popiću iz flaše, palim cigaretu, ne ovo je džoint samo da me na tren odvoji od zla... Uduvaću se smradu, a onda ću postati niko... još samo jedan dim uvlačim. Prava je, čista, trava je strava. Šta je sad? A? Pederčino a? Gnjido, šta si ono reko da uradim za tebe? Nešto te ne čujem...

Oblačim jaknu. Nebo zvezde prošarale, htela bih da trčim, a ne mogu... ma, jebi se...

Hodam stazom do kapele.

“Oris!”, palim cigaretu, “Gde si? Ti si ipak bio samo moje priviđenje, koje želela sam.”

Osetih ruku na ramenu, okrećem se naglo!

“O, pa to si ti, utvaro! Skloni te ruke zla sa mog ramena! I šta ćeš mi reći, da danas je petak! Jebi se, hajde, učini to, samo brzo, ne podnosim mučenje, i ovako sutra kad budu

pronašli moj leš, šta će reći? Samoubistvo! Ma da, bila je luda! Ne plašim se smrti! Jedina mi je želja da ostanem čista, to je jače od smrti.”

“Da, ali moraćeš pre svoje smrti da uradiš. Ubićeš nekog koje već određen!”

“Ma jebi se. Neću ubiti nikog imam još jedan džoint, ne mogu da verujem, to mi treba...”

“Naređujem ti!”

“Ma jebi se... Orise? Mene će odneti u ludnicu!”

“Ne, niko te neće povrediti.”

“Reci mi, zašto te moram videti svake noći u ponoć? Zar mi ne pripadamo vremenu i ovom delu života koji živimo sad, tu na ovom mestu.

“Još nije vreme. Ljubavi... čekaj trenutak.”

“Koji trenutak! Znaš li da se ja borim sa mišlju da svake će noći, biti prisutan demon u mojoj sobi i dokle ćeš gledati tu moju borbu sa njim, i da li ću uspeti da se ne pokorim njegovom naređenju? A? Ma daj, pusti, nećeš me više videti nijedne noći, ovo je bilo naše poslednje viđenje, a možda ti i nisi stvaran lik. Ti si samo moja želja, moj san, ma ti si iluzija. Orise odlazim.”

“Ramaja, ti si moj san!”

“Ne, ti si moj lik iz mašte, ti si moja želja koja se rodila iz straha od zle samoće. Nedostaje mi nežnost! Nedostaje mi ljubav! Ti

“Doneću ti doručak dušo, idi ti sa gospodinom.”

“Slušaj me Ramaja, znam da si pod stresom i tvoj život...”

“Hej, ne ulazi u moj život! Može postati vrlo opasno... ja ću reći sve što može pomoći, ako može... U ostalom ja mogu odlučiti o tome. Neću nestati nikud!”

U dvorištu moje stare, tako mi drage kuće, lica nepoznata. Kruže nekud bez cilja, kao psi u boksu.

“Ne možeš još ući u kuću! Nešto nije u redu!”

“Hej, ništa ti nisi preživio niti video noćas! I ko si ti da mi zabraniš da uđem u svoj dom. Jeste li pronašli ubijenog! Jeste. Jesam li ja prijavila? Jesam! E, sad, to što vi ne znate šta je, dovedite nekakav tim koji proučava paranormalni svet! A? Zašto sijete kada nemate materijal!”

Doneli su mi kafu, odlazim sa Hakom travnatom stazicom u baštu. Sedim ispod procvale trešnje, rađa se zora. Prelepo je. Cvrkut sanjivih ptica, rosa zumbul, umila. Bela golubica slete na granu, gleda me, okicama crnim, okruglim, kao da se čudi. Čini mi se da je htela nešto reći, samo da je mogla.

Znam da to je predskazanje... meni. Kreteni jedni, još uvek sam u pidžami, ako ovako nastave, u njoj ću biti i sahranjena. Ma

jebem im mater, glupu! Ja ne živim po pravilima. Ne prihvatam!

E sada ću se okupati, pred svima i napraviću sebi doručak, bude li me neko sprečio, završiće kao ovaj uviđaj, od koga su svi zabunjeni!

“Sačekaj, Ramaja!”

“Marš! Da li ti se dopada ovaj prizor?”

Svlačim pidžamu, a zatim lagano starim lončetom zahvatam iz drvene kace toplu vodu, polivam po telu. On gleda, ja ga ne vidim...

Stojim na suncu kako bi mi i poslednju kap vode, zrak osušio. Podižem kosu šnalom, palim cigaretu uvlačim dim duboko. Kako je dobro.

Ulazim u kuhinju, razbijam jaja, seckam slaninu i mladi luk.

“Šta je bilo? I dalje piljiš... u mene! Ako si gladan, reci, da ulupam još koje jaje. Reci mi srce! Da li sam ja u svojoj kući? Jesam. A da li si ti samo po zadatku u istoj mojoj kući?”

“Da, samo bih te zamolio da se obućeš.”

“Jel’, imaš problem? To možeš da zamoliš u tvojoj kući tvoju ženu! Što se mene tiče, meni tvoj pogled ne smeta, a ako ti pozli, može se desiti da i tebi krenu sa rasvetljavanjem slučaja.”

“Ti si neverovatna devojka! Mogu li ja da nastavim? Nisam video lepše stvorenje,

tako preplanulog tena! Uvojci plavi pali preko prelepih grudi... “

E, to je kraj ove, meni već tako poznate naivne fraze udvaranja.

“Prekini da me gledaš!”

“Ti nisi kao druge! Taj tvoj pogled, setan i zlokoban, ti topiš kamen, ti si veštica. Ti si vila! Ti si dama i kurva!”

“Hej, jebi se! Oblačim dugu tanku providnu haljinu. Ulazim u sobu.. ja ću počistiti ostatatke ove lepljive zelene ljige. Da li je neko uzeo uzorak, a nije ni potrebno, on je sve jedno živ, i ja sam ta koja ima problem sa njim.

Prilazim ormanu, gde još uvek stoji ono malo garderobe moje stare.

“Sve miriše na tebe, teška mi je tuga dušu zarobila! Ja ne znam bez tebe dalje! Bako, reci mi kako ću da uživim ove dane, znam da se ne smem ubiti, a htela bi. Znam da si tu, samo dođi kada me san ponese, reci koju tajnu krije ova kuća? Ti, koja si tako blizu Bogu, kunem ti se! Ne plašim se smrti svoje, koliko osvete, demona, samo dođi i reci zašto? Pomozi mi voljena moja starice!

Čitavog dana čistila sam sobu, prala podove od kojekakvih cipela, što ko zna gde su tumarali njima. Đubrad nekulturna! I znala sam da neće otkriti ništa, a neću im ni ja pomoći, ovaj put neću sebi objaviti rat. Hak!

ponekad je toliko teško čuti tišinu, i baš tad. ja ne želim da je poremetim, ni jednim pokretom tela. Šta ako me sahrane živu? Strah ne postoji. Ako se desi, pa ako se desi, otići ću u tišini, zar to nije najbolje?

Gde je ova devojka? Uzimam telefon, nešto nije u redu.

Ne, Bože, ona! Samo da ovo nije istina “Halo!?” , čujem sa one strane njenu majku, bol suze.

“Roni!... imala je udes! U bolnici je.”

“Molim te, reci mi da li će moja Roni biti... živa. Ona mora biti živa!”

“Ali, rekli su da je u kritičnoj situaciji, dušo ja znam šta je to...”

“A ja vam kazem da će živeti.”

Nisam ni znala da li sam hodala... otvaram grobljanska vrata ovaj put tako lako, kao nikada do sada!

“Gde si demonu, gde si ljigo, hajde sad dođi, reci mi, zašto nju! Jebem ti seme zla što prosipaš sve više”, palim cigaretu, “Evo me, čekam te, šta tražiš za njen život i nemoj mi samo reći to je vaš Bog nebeski odlučio! Slušaj me sada! Znam da si tu... i znam da ovo što imam u ruci ovo parče kože pripada tebi. I ti znaš, da slabiće ti moć zla, jer to što ti nedostaje, može biti naša nagodba. Još malo čekam te, a onda ona će umreti, a ja ću deo tebe spaliti! I svetom vodom pepeo zaliti.

Znam da si izuzetno pametan, ali ovaj put, ja se ne plašim i živeću za trenutak kada ću te uništiti. Pojavi se ljigo pokvarena! Hoćeš li ili ne!”

“Stani... nagodićemo se...”

“Misliš da ti verujem? Sedi tu kraj mene, nazvaću da čujem kako je sada Roni. Halo, mogu li dobiti doktora koji je preuzeo mladu devojkicu Roni, koja je imala udes pre sat vremena?.. Halo, a vi ste? Ja sam joj... ne, ona je meni sve!”

“Roni je dobro. Stanje je stabilno, najverovatnije da će već u toku sutrašnjeg dana moći da izađe sa našeg odeljenja.”

“Hvala vam doktore. I? Sada krećemo ja i ti, do kraja. Ja tebi ne verujem dok me ne uveriš u istinu svojih laži, ne, ne tražim od tebe obećanje, jer je nenormalno. Sada je red na moj iskup prema tebi. Ovo je tvoje! Znam da ti nije lako. Samo mi reći šta je sledeće?”

“Ne, to ne možeš saznati. Ti počinješ da veruješ u vašeg oca nebeskog, a ja sam uvek tu, tako blizu!”

“Ma, jebi se!”

Nestao je isto onako kako je i došao. Demon. Šta može pali anđeo... Može sve! I poslednji dim cigarete, noćas na groblju.

Okrećem se gledam ko li je toliko nekom zla naneo, i nije u redu da ja plaćam i nije u redu što svi dugovi nečijeg zverinja meni u amanet ostaše. Spremna sam! Ne plašim se!

Idemo do kraja, prljavo. Ulica kao da počinje lakše da diše, i ja sa njom. Ulazim u sobu, gledam postavljen sto.

Hak dođi maleni moj, ipak je ovo naše večje. Dođi. Iseckala sam piletinu, prelivenu belim sosom u mleku, i čini mi se brdo zelene salate. Torta! Ne znam da li sam tu ikada imala meru, ne, i zašto bih, kao da je gledam svakoga dana, ma ne! To je samo moj najlepši trenutak užitka. Možda i veće uživanje od svih mojih poroka. Od kako mi je stara otišla u mir večni, pored mog tanjira sa hranom, redovno sam sipala isto i u njen tanjir.

Nedoštaješ mi! I dok mi usne žedne ne nakvase suze, ne mogu bol da na tren oteram. Ne mogu da te prebolim, tu sa mnom bićeš, ali muči me jedno, da mogu te videti bar na tren. Draga moja znam zašto je bol, razjedao ti dušu. Oči su ti se razvodnjile kao dva jezerca, ne više plava, više nemaju boju, presušila su draga, jer više nije bilo suza. Tako si krila taj bol, do Boga samog, a ja ću sada zapaliti sveću i zakleti se tu pred tvojom slikom, mojom ikonom... Znam ko ti je ubio sina! Mog oca. Kunem ti se da će umreti u najtežim mukama! Tvoj bol neće proći moje srce, do trenutka dok svojim očima ne budem gledala kako crkava gad. Kada zver počinje da se rađa u tebi, više nikada neće stati, sem ako se nešto neverovatno desi, a to je nemoguće. Mater im jebem,

pa ne mogu sve lovom kupiti. To kopile još uvek slobodno šeta kao da ništa nije bilo. Taj gad ima porodicu! Lešinaru! Ostaće ti potomci bez prelepog otetog, tako udobnog gnezda.

Smiri se, Ramaja! Smiri se... okej... izbrojaću do deset, okej. Znam da nemam prava da oduzmem život, nemam prava... e, pa, da li se on upitao i jednog trena zašto jedna devojka završava u sanatorijumu, šta je to za jedno malo mesto biti lud! Gade, ja ne znam ko treba da ti sudi i ko je izmislio to ljudsko pravo, ali ti si srušio naš dom. U pepeo ću vas pretvoriti! Ja već plaćam, pa neka bude dupla cena, volim kada je skupo, jer ovo je sitno i bezvredno. A ti bićeš moj motiv, kada ni san više neću poželeti. Proklet da si! Znam da postoji čekani trenutak, neka ostane tako. Sipam sebi još jedno piće. Torta je prelepa, još jedno parče, ma ne, poješću koliko budem mogla, znam da ovo ne može biti svakodnevnica. Hak je odavno već spavao na mom krevetu, tako sito, zadovoljno, bezbrizno moje, voljeno stvarjenje, moj verni pas. Pogledom tražim platno, postavljeno na štafelaj. Inspiracija, da imam je. Depresija je u svakoj pori mozga uzela danak... ali ja moram da spavam, još više će me iznervirati ako ne naslikam, a to se stalno dešava. Neću da perem platno, jer nikada više neću obrisati trag onoga što već je rečeno protiv moje volje. Sačekaću jutro.

Topla noć, okupaću se u dvoristu. Iznosim toplu vodu, sipam je u drvenu kacu i lončetom belim, već obijenim ko zna koliko puta, kupam se na mesečini. Predivna noć. Umotavam kosu u beli meki peškir, oblačim laku providnu spavaćicu.

Palim cigaretu i zagledam se u zvezdano nebo. Ako ste vi ovog trena prošlost, onda sam i ja to isto za vas. Zašto onda ne vidim budućnost, jer ovo se već desilo! Ti si tamo i vidiš me kao neko stvorenje koje bilo je već davno tu.

Slagao si me! Oris je slagao kao i svi do sada. Samo što ti nisi isti. Kako možeš i biti kada zemljom ovom hodao nisi, ti koji si sada ko zna koliko svetlosnih godina daleko....

Rekao si mi da bićeš tu uskoro. I ne znam da li smem da ti verujem! Ja hoću da ti verujem i nije važno ako te i ne vidim. Samo ostao je trag u tim mislima i živim ja... još uvek tvoje nežne ruke dodirujem, pa neka ostane moje sećanje do kraja mog suludog putovanja, po ovom životnom kršu.

Zvezde... Toliko ih je gde da te tražim kada nešto već bilo je. Pomozi mi da vidim šta prošla sam. Ti kontrolišeš svest, ako me ostaviš i ti... ja ne znam kako ću se i dalje nositi sa onim zlom koje me uporno ucenjuje. Šta kada jednog dana ne budem imala snage da mu se ne predam? Sve više misli me goni da poči-

nim nešto što, što ne bih smela. Znaš li da se ovde na ovoj planeti nikako zločin ne sme počinuti, a znaš li da ću ja to uraditi, ljubavi neodsanjana.

Palim cigaretu ne skidajući pogled ni jednog trena. Nebo je, davno je već rečeno, kuća bogova. Tamo si ti. Čujes li me Oris? Ne ostavljaj me, molim te. Pa znaš, i ako me ostaviš, i ako se nikada ne vratiš, živećeš u mojim jutrima, u kapima rose, u svakom mom koraku, zato jer te... ne to ne mogu reći.

Ne znam šta je to! Tako je lako izgovoriti, a kako objasniti! Ljubav, šta je to? Možda je tako bilo najkraće obmanuti, slagati! Pridobiti... reči koje nemaju ničeg. Samo rečeno da bi bilo rečeno. Budi moje poslednje utočište, moj san moj greh, neka vreme teče za nas. Neka suze okrznu tvoje srce od čelika, veruj toliko su jake, da će ga istopiti, ne ne moraš doći.

Predivno veče i začuh plač na ulici, tu pored mog prozora. Izlazim na ulicu. Devojka, okrenuta ka zidu kuće tiho jeca. Prilazim joj pokušavajući da joj uhvatim pogled. Ma da, to je ona. Pre nekoliko godina ova devojka je bila je kao i sve druge.

Ovu priču o njoj čula sam od bake, moje stare komšinice. Bila je u vezi sa dečkom koji je bio jedinac. Zaista mi je ta priča bila neverovatna. Njegova majka, ne želeći je u

Palim cigaretu! Kradem sekunde kao manijak plen! Prilazim mu sasvim blizu! Pogledaj me poslednji put! Oko ću ti ovom cigaretom spržiti! Pomislih i istog trena ruka mi krene. Gasim cigaretu u oko bez zenica. Krik gavrana užasno se prosu po tišini mraka, što grobove, kao plast crni, noći ove prekrrio je.

Hodam korakom teškim. Ne vidim ništa! Odjednom upadam u nekakvu, ogromnu duboku jamu, boli me svaki deo tela. Pokušavam da ustanem, ah, ne, slomljena su mi rebra! Ne mogu da dišem! Grčevito tražim upaljač, gde si, proklet bio! Hladan znoj kvasi mi čelo, samo da ne izgubim svest! Samo još koji tren. Ah, tu si! Ne, to je paklo šibica. Palim jednu za drugom... ovo je... ovo je grobnica.

Ne mogu da izađem! Skidam jaknu, umotavam oko ruke, pokušaću da kopam, stepenik po stepenik, užasno tvrda zemlja, prelazim rukom lagano, ne bih li našla makar malo rastresitiju zemlju, kako bih napravila udubljenja za vrhove patika. Moram da izađem.

I ništa više nisam osećala, kao ranjena zver, kopala sam bezdušno! A onda gomila teske zemlje sruči se.

Iznenada opet sam na dnu groba. Ovo je kraj, živa sahranjena.

A rekli su da smrt ne boli! Rekli...